

Свобода Народам!

Свобода Людині!

БЮЛЕТЕНЬ ЮНАЦТВА ОУН

ч.11

/ січень - березень /
1988

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

СЕКРЕТАРІАТ ПРОВІДУ ОУН

11.11.1987.

Дорогі Подруги й Друзі!

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ВІДЕУТТЯ VII ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН

Осінь 1987 року запишеться в історії революційної Організації Українських Націоналістів /ОУН/ як важливий етап на шляху довголітньої безкомпромісової боротьби за волю та державність українського народу. З однієї із західних країн відбувся старанно підготований і скликаний Проводом VII Великий Збір ОУН, що є найвищим законодавчим органом і джерелом влади Організації. Згідно з Устроєм ОУН, в цьому VII Великому Зборі взяли участь умандатовані делегати і покликані Проводом учасники з усіх країн українських поселень. Численна участь у Зборі делегатів від членства ОУН з молодших поколінь і їхня активна участь у пленарних сесіях і в працях Збором обраних Комісій надала Зборові властивого динамізму й оптимізму, що засвідчило на цьому Зборі впевненість в успішності дії ОУН як авангарду нації в боротьбі за УССС на новому етапі.

VII Великий Збір ОУН, працюючи під керівництвом обраної Збором Президії, заслухав звідомлення Голови Проводу, Членів Проводу, Головної Ради, Головної Контролі, Головного Суду, Теренових Провідників і Голови Підготовчої Комісії і після обговорення цих звітів схвалив їхню діяльність за час від VI до VII Великого Збору.

Під час самого відкриття Великого Збору і в звітних доповідях VII Великий Збір ОУН відзначив великий вклад праці для Організації і для загальної української визвольної справи сл. п. Ярослава Стецька, довголітнього Провідника ОУН, Голови Українського Державного Правління і Голови Антибольшевицького Б'юро Народів. Особливою присвятою Великий Збір вшанував сл. п. Провідника Степана Бандеру і Провідника Степана Ленкавського в роковини їхньої смерті, а рівночасно померлих, замучених в московських тюрмах і концтаборах і розстріляних членів ОУН і вояків УПА у звітній каденції, а з ними і членів Проводу ОУН в Україні і на чужині, єпископів і священників. Особливою присвятою у вечірніх годинах першого дня Збору Президія і всі учасники Збору вшанували 45-ліття УПА і 40-ліття рейду частин УПА на Захід.

Під час Великого Збору зачитано три програмові доповіді: "Стан і перспективи боротьби і роля ОУН", "Міжнародне становище і наша дія на зовні", "Молодь і наша дія на цьому відтинку". Ці доповіді, як також зібрані Підготовчою Комісією матеріали, над якими працювали обрані Збором Комісії, до яких входили сливе всі учасники Збору, лягли в основу Постанов VII Великого Збору, охоплюючи всі важливі ділянки праці і боротьби ОУН, її ідеологічно-програмових і концепційних заходів.

VII Великий Збір ОУН зосередив свою основну увагу на глибокій аналізі загального політичного положення у світі, в російській імперії, в її сателітних країнах і в Україні, а в цьому і доцьогочасним та майбутнім розвитком визвольним процесам серед усіх поневолених Москвою народів. У своїх висновках-постановах VII Великий Збір ОУН відмітив, що, не дивлячись на теперішні запобігання Москви рятувати російську імперію від неминучого розвалу на самостійні національні держави з допомогою "гласности" та "перебудови", загальний напрям політики большевицької Москви є даліше завоювальницьким, а тому поділ світу на два ворожі б'юки даліше неunikнений, і що пропагована ОУН ідея розвалу російської імперії під натиском скоординованих пропагандистських і революційних дій поневолених народів, при активній підтримці вільного світу – це найреальніша альтернатива до навислої над світом загрози атомової війни. Вже сьогодні ця альтернатива здобуває у світі чимраз більше прихильників серед впливових кіл вільних народів світу.

VII Великий Збір підкреслив, що зокрема в цьому часі в нутрі російської імперії відбуваються глибокі та широкі зрушення, спричинені відосереднім натиском самостійницько-державницьких прагнень поневолених Москвою народів та банкрутством панівної комуністичної ідеології і побудованої на ній соціальної і господарсько-економічної системи. Все це не тільки збільшує активний і пасивний спротив поневолених народів та упосліджених шарів т. зв. советського суспільства, але й виключає всякі реальні можливості на опанування стану. В цих обставинах ідеї українського націоналізму про волю, державність, соціальну справедливість і господарсько-економічну рівноправність народу в своїй вільній і від нікого незалежній державі, як і подібні національні ідеї інших поневолених Москвою народів, мають усі підстави на здійснення. Завдання і роля нашої Організації дуже важлива. Щоб ОУН могла це здійснити, вона потребує нових численних членських кадрів, які своєю глибокою ідейністю, дисциплінованістю, працьовитістю і відданістю визвольній справі пішли б максимально назустріч цим завданням в Україні і на чужині, серед української діаспори і народів вільного світу.

VII Великий Збір ОУН відмітив значні досягнення ОУН і АЕН у звітному періоді на зовнішньому відтинку і ствердив потребу дальшої інтенсивної діяльності серед вільних народів світу з метою закріплення ідеї розвалу російської імперії на національні держави, що є в інтересі людства. Збір порадив звернути більше уваги на ісламські народи з метою включення їх до боротьби проти спільного ворога, який уже поневолює значну частину цих народів, а в Афганістані веде чергову загарбницьку війну.

Питання і проблеми молоді в Україні і в діаспорі знайшли своє важливе місце в працях відповідних Комісій і під час пленарних сесій Великого Збору. Учасники Збору вказували на великі шкоди серед молоді на чужині, завдані їй асиміляційними процесами, що повинно послужити як алармуючий заклик для батьків, рідного шкільництва, молодечих організацій, церковних і громадських установ, духовництва, а також і для нашої Організації, щоб рішучою протидією асиміляції скріплювати українську громадськість у всіх її національних і національно-визвольних пов'язаннях з державницькими стремліннями народу в Україні.

VII Великий Збір ОУН, запізнавшись з потребами поширення Українського Державного Правління, що його по смерті сл. п. Ярослава Стецька очолив Богдан Федорак, висловив УДП повну підтримку окремою постановою, а в цьому й підтримку в прямованні до створення Всеукраїнського Державного Центру з усіх українських державних формацій, що заіснували від 1917 по 1944 рік, на базі їхніх державних актів.

В ділянці церковно-релігійного життя Великий Збір ствердив велике його відродження в Україні, не зважаючи на довголітні репресивні заходи атеїстичної окупаційної влади. З нагоди надходячого великого ювілею Тисячоліття Хрещення України VII Великий Збір ОУН видав "Слово Присвяти Тисячоліттю Хрещення України", яке буде вкортці опубліковане. В цьому "Слові..." виведено тисячолітню історію української Церкви і народу з особливим наголосом на їхню оригінальність та відрубність від кількасотлітніх намагань Москви привласнити історію України від найдавніших часів і історію української Церкви для російського народу.

Багато уваги присвятив Великий Збір також станові української діаспори, діючим серед неї українським громадським, науковим, становим та культурним установам і організаціям, а в цьому й організаціям Українського Визвольного Фронту, нашим Видавництвам і виданням. В Постановках Збору вказано на завдання по лінії посилення в усіх відношеннях необхідних почуттів української національної ідентичності, культурного росту і кращого служіння українській визвольній справі.

VII Великий Збір ОУН переглянув з особливою увагою Устрій ОУН і впровадив в устроєві заложення нашої Організації найконечніші зміни та поліпшення. Багато уваги присвятив Великий Збір питанням кадрів ОУН, їхнього організаційного пов'язання і розбудови, виховання і вишколу, ідейної наснаги, самодисциплінованості і жертвості, як і практичного примінення всього потенціалу кадрів ОУН до потреб дії, боротьби і політики ОУН на теперішньому етапі, маючи головно на увазі членів, симпатиків, юнацтво і прихильників з молодших генерацій, серед яких поважний відсоток посідає вищі і високі освітньо-інтелектуальні класифікації в багатьох ділянках науки, військовознавства та суспільного життя.

Схвалені VII Великим Збором Звернення до Українського Народу, Народів поневолених в російській імперії і Народів вільного світу, Слово присвяти Тисячоліттю Хрещення України і Постанови стосовно ідеологічно-програмових залогень та суспільно-політичних питань будуть опубліковані в нашій пресі, а відтак видані окремою книжкою в серії Бібліотеки Українського Підпільника. Найважливіші будуть передані активові ОУН внутрішнім порядком.

VII Великий Збір ОУН обрав одноголосним рішенням д. В. Косовича Головою Проводу ОУН, який сповняв це завдання від дня смерті сл. п. Ярослава Стецька до VII Великого Збору. Таким же одностайним рішенням Великий Збір обрав згідно з Устроєм членів Проводу ОУН, Голів, членів і заступників Головної Ради, Головної Контролі і Головного Суду ОУН. На першому засіданні Проводу, що відбулося зразу по закінченні Великого Збору, покликано додаткових членів Проводу ОУН з старшого і молодшого поколінь. Провід уконститувався і приступив до виконання своїх завдань.

Величезні завдання і визначені Великим Збором напрямні дії, які вже чекають на свою плянову реалізацію, немислимі без рівночасного збільшення матеріальних і фінансових засобів Організації, поширення і скріплення під оглядом ідейності та відданості членського кадру ОУН, і підтримки у здійсненні цих завдань ширших громадських кіл. Великий Збір ствердив потребу більшого фінансового вкладу членства.

Зворушливим моментом на Зборі був той час, коли учасники Збору вчувалися у слова і зміст предложених матеріалів від Друзів з України, у їхні вислови співзвучності з відомими їм Зборовими матеріалами, як також у їхні побажання і вимоги до кадрів ОУН поза Україною. До них підуть тепер Постанови і рішення Великого Збору, щоб їхні і наші дії були синхронізовані по лінії потреб визвольної справи.

Беручи під увагу виїнятково важливий період актуалізації української визвольної справи в межах російської імперії і серед народів вільного світу, як це відзеркалено в тому короткому представленні Зборових матеріалів, праця, політика і боротьба ОУН на всіх щаблях і відтинках мусітиме приборати на силі та динамічності вияву. В цій черговій каденції, маючи якраз це на увазі, Провід ОУН ставитиме до себе і до всього членства, юнацтва і симпатиків високі вимоги обов'язковості, самодисципліни і напруги всіх духових, фізичних і матеріальних засобів, щоб в надходячих процесах і конкретних подіях наша ОУН була під кожним оглядом авангардною, провідною, рушійною силою в боротьбі за волю українського народу і його Самостійну, Соборну Державу!

Слава Україні!

Героям Слава!

СЕКРЕТАРІАТ

ПРОВІДУ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

К Р У Т И

У думці - знову тліє - бій у Крутах...

О, неповторний часе золотий!..

Ми усі були зелені ще, як рута,

Але в душі палав огонь святий.

І хоч навколо вир вогню шалено

Стогнав, як грім, і жах смертельний ніс;

Ми не схилили сонячне знамено

І бій важкий не видавав нам сліз.

Ми перед світом свідчили потугу

І довели, ми - лицарські сини,

Хоч не змогли розбити люту хугу

Та ще раз вчули пахощі весни.

За ту невдачу, що зазнали Крути...

Ні, не дарма пече серце наш гнів,

За ті могили, навіть без хрестів,

Що стогін їх щоначі й досі чути.

Хай виє знов зима поривом лютим...

Та ми - дорогу знаєм до мети:

Лицарство Крут! О, нам вас не забути,

Ваш чужий зов - невтомно далі йти.

М. ЛАВРЕНКО

/Учасник Крутянського бою/

Дорогі Подруги й Друзі,

ЗАКЛИК

Черове число "Бюлетеня Юнацтва ОУН" підготовлятиметься на квітень-червень 1988 р. Побажаним було б, щоб у підготовці того числа взяли участь якнайширші кола активу Юнацтва ОУН. Тому ми й звертаємося до членів Проводів клітин Юнацтва ОУН, щоб надсилати статті та матеріали з практичного досвіду в праці з юнацтвом на адресу своїх зверхників, які скерують їх на адресу редакції "Бюлетеня Юнацтва ОУН". Поодинокі маємо багато досвіду в праці, яким варто обмінятися. Зробім "Бюлетень Юнацтва ОУН" форумом обміну наших досвідів.

РЕДАКЦІЯ БЮЛЕТЕНЯ

В СІЧНЕВІ РОКОВИНИ

Вісімдесят **років** минає від пропам'ятного 22-го січня 1918 р., коли то в столиці України, Києві, був урочисто проголошений Українською Центральною Радою IV Універсал.

Українська національно-визвольна революція, яка вибухла зі стихійною силою у березні 1917 р., мала за головну мету побудувати незалежну суверену Українську державу, і в цьому основному напрямі діяла революційна енергія найширших українських народніх мас. Не зважаючи на ворожі намагання з боку імперіялістичної Москви, всупереч усім хитанням, нерішучості та великим помилкам тодішніх українських політичних провідників, український народ прагнув інстинктивно власної самостійної держави, себто хотів встановити такий національно-політичний і суспільно-економічний лад, який забезпечив би йому можливість усебічного і повного самовиявлення. Висловом цього все-народного прагнення став саме IV Універсал.

В історичному аспекті тривало-неприминальне значення мають оці слова IV Універсалу:

"Народе України!

Твою силою, волею, словом утворилася на українській землі свободна Українська Народня Республіка. Здійснилася давня мрія Твоїх батьків, борців за волю і право робочого люду!...

Від нині Українська Народня Республіка стає самостійною, суверенною Державою Українського Народу".

По віках неволі цим історичним актом зафіксовано відбудову самостійної і суверенної Української держави. Таким чином, день 22-го січня 1918 р. став одною із переломових епохальних дат у новітній історії України.

IV Універсал, яким проголошено відновлення Української держави на центральних землях, був одночасно покликом до дальшої національно-визвольної боротьби за встановлення української влади на всій території України. Черговим, доповнюючим етапом української національно-визвольної революції став Чин 1-го Листопада 1918 р. у Львові, а їх синтезом - проголошення в дні 22-го січня 1919 р., на Софійському майдані в Києві, Акту злуки всіх українських земель в одну Самостійну Соборну Українську Державу:

" Від нині во єдино зливаються століттями відірвані одна від одної частини Єдиної України: Західньо-Українська Народня Республіка /Галичина, Буковина й Закарпаття/ і Наддніпрянська Україна.

Сповнилися відвічні мрії, для яких жили і за які вмирали найліпші сини України. Від нині є тільки одна незалежна Українська Народня Республіка".

Так, українська національно-визвольна революція дійшла до свого ідейно-політичного і державного вивершення, даючи українській нації єдино правильний дороговказ на майбутнє і величезний моральний капітал на нові десятиліття. Вся дальша визвольна боротьба українського народу аж по сьогоднішній день ведеться з ім'я саме отого ідеалу державної самостійності і соборності України, що його висловом є Акти 22.1.1918 і 1919 рр.; вона черпає свої сили з МОРАЛЬНОГО КАПІТАЛУ наших Визвольних змагань 1917-21 рр. За цю найвищу національну ідею, за цей ідеал Самостійної Соборної Української Держави пролита море святої української і вражої злої крові в давно і недавно-минулому

за неї ллється чиста, свята українська кров і зла кров ворожа і тепер. За цей ідеал поклали своє життя мільйони найкращих дочок і синів нашої Батьківщини, за нього полягли Герої Крут, Листопаду і Базару, бійці Армії УНР, УГА і УПА, революціонери УВО - ОУН, всі знані нам і неznані борці за волю і щастя українського народу.

Ідея Української Самостійної Соборної Держави вже остаточно визріла в українському народі, вона стала живою дійсністю в душах мільйонів, а це є одночасно певною запорукою того, що вже в недалекому майбутньому вона, оця ідея, воплотиться в живе тіло того суспільно-політичного твору, який від віків є мрією, найвищим бажанням і прагненням Нації.

Про цю живучість державницького ідеалу самостійної і соборної України проречисто свічить, між іншим, щорічне врочисте відзначування українською національною спільнотою Січневих роковин.

З упливом часу ці історичні дати не лише не старіються і не припадають порохом забуття, але, навпаки - з кожним роком ми все чіткіше і глибше усвідомлюємо собі їх переломово-епохальне значення. 22-ге Січня - воплощення і тріумф ідеї Самостійної Соборної Української Держави - стало найбільшим українським національним святом, бо державна самостійність і соборність - це відвічне прагнення української нації, бо боротьба за її перемогу, закріплення і розбудову - це зміст життя, праці і знагань усіх українських поколінь, це їх заповітна Мета.

На різних теренах відзначатимуть українські Січневі роковини по-різному, але всіх їх окрилюватиме й об'єднуюватиме в одну нерозривну бойову спільноту одна і ця ж сама велика ідея.

На Рідних Землях увесь український народ, нескорений і незламний, ще тісніше об'єднається в думках і чинах навколо нестрашних геройських борців визвольно-революційного підпілля. Ті ж, хто в тюрмах, концтаборах і на засланнях - ще міцніше стискатимуть уста і п'ястукки, а в їх серцях і очах ще ясніше загориться незламного завзяття, любови і ненависти та непохитної віри в остаточно перемогу тієї Ідеї, що веде, веде і вестиме вірних синів України на боротьбу, на муки і смерть, на поразки і перемоги...

А по всіх далеких чужих чужинах, куди тверда доля порозкидала вихідців з України, вони вшановуватимуть Січневі роковини врочистими маніфестаціями, святкуваннями та сходинами, якщо матимуть для цього змогу, або тільки глибокою призадумою, в нерозривній духовій єдності зі своїм рідним народом, з усією Воюючою Україною.

І буде в усіх українських патріотів у той день і дума, і воля, і віра єдина!

Цієї єдиної думи, і волі, і віри не вдасться нашим ворогам ні знищити, ні підмінити! Ніколи бо замінити ідеї Української Самостійної Соборної Держави наказна УССР, як не замінять "Ще не вмерла" і "Не пора" холуйські славословія для зненавидженої Москви з боку її вислужників і національних перевертнів, ні синьожовтого прапора - червоні ганчірки...

Могутній поклик 22 Січня лунає владно над усією Україною, кличе і веде український народ до вирішальної боротьби за його остаточно перемогу, за воплощення в живу дійсність ідеї Самостійної Соборної Української Держави.

З глибоким смутком і болем повідомляємо Членство, Юнацтво, Симпатиків і Прихильників ОУН, Проводи і Членство громадських Установ, Членів Української Видавничої Спілки, Співробітників і Передплатників «Визвольного Шляху», українську громадськість в Україні, в Діаспорі й у Великій Британії, що в ранніх годинах у вівторок, 5 січня, 1988 року, після важкої недуги упокоївся в Бозі, у шпиталі в Лондоні, відданий і безкомпромісовий Борець за волю і державність України —

сл. п. ЮЛІАН ЗАБЛОЦЬКИЙ

Член Проводу ОУН, Член Українського Державного Правління, кол. Голова Головної Ради і Головного Суду ЗЧ ОУН, і довголітній Головний Директор Української Видавничої Спілки в Лондоні.

Сл. п. Юліан Заблоцький-Доброголя народився 11 листопада 1911 року в м. Глиняни біля Львова. Початкову освіту здобув у родинному містечку, а середню і вищу у Львові. Членом ОУН став від початку її існування, працював на різних провідних становищах у відділах організаційному й пропагандивному, будучи директором Українбанку в Глинянках і активним діячем в українському кооперативному русі. За приналежність до ОУН і підпільну революційну діяльність був арештований і засуджений поляками на довічне тюрем, з якої вийшов у вересні 1939 р. Продіставшись на українські землі під німецькою займанщицею, Покійний приймав активну участь у підготовці ОУН до широкої визвольно-революційної боротьби під час Другої світової війни в Україні. Як провідний член Похідних Груп, він був уповноважений Прогодом ОУН і створеним 30 червня 1941 року Українським Державним Правлінням проголосити відновлення Української Державности в столиці України — Києві. Однак поблизу Києва Покійний попав у руки Гестапо, а відтак у німецькі концтабори смерті, з яких вийшов щойно після закінчення війни та поселився спочатку в Західній Німеччині, опісля у Франції, а вкінці у Великій Британії.

Під час усього свого трудолюбивого життя сл. п. Юліан Заблоцький есеціло віддавався українській визвольній Справі, працюючи на провідних становищах в революційній ОУН і на широкому українському громадському й культурному полі. Він був близьким другом і співробітником сл. п. Провідників ОУН Степана Бандери, Степана Ленкавського і Ярослава Стецька. Покійний був довголітнім головою Головної Ради ЗЧ ОУН, головою Головного Суду, членом Проводу ОУН, членом ТП у Франції і у Великій Британії.

співорганізатором і активним учасником шістьох Конференцій ЗЧ ОУН і трьох Великих Зборів ОУН. Як палкий сторонник концепції АБН, Покійний був головою Дипломатичної Місії АБН на Формозі.

На громадському полі Покійний був співорганізатором і провідним членом ОУРФ у Франції, членом Керівних Органів КУВПО, співредактором тижневика «Українець-Час», а у Великій Британії довголітнім Головним Директором УВС, членом Редакційної Колегії журналу «Визвольний Шлях», членом Ради і Президії Ради СУБ, директором Кооперативної Спільки «Нова Фортуна» і голосвою її Мирового Суду, співосновником Крайового Громадського Комітету за Помісність і Патріархат УКЦеркви, а від 1976 року провідним членом УКПО і представником УВС в Раді Крайового Громадського Комітету 1000-ліття Хрещення України, автором багатьох статей на ідеологічні та політичні теми.

Під час усього свого активного життя сл. п. Юліян Заблоцький відзначався есенціональною патріотичністю і відданістю ідеї УССД, глибокою релігійністю, працьовитістю і жертвенністю на національні цілі. За родину й хату Покійному була ОУН і всі ті установи та організації, в яких Він працював. Він був великим соборником у національно-державницькому і в церковно-релігійному питанні, а рівночасно й глибоким і всестороннім знавцем всесвітньої історії та історії України, української культури, літератури тощо. Покійний був надзвичайно товариським і скромним у суспільному житті, усіми вельмишанований та до всіх приязний, а до ворогів України — безкомпромісний.

В особі Покійного український народ, революційна ОУН, УДП, АБН, УВС, «Визвольний Шлях», СУБ і весь український організований світ утратили відданого Патріота, Врця-Революціонера, Мислителя, Провідника й Друга, відсутність якого буде відчутна на довгі роки.

Похорон Покійного відбудеться у вівторок, 12 січня 1988 року від год. 11 перед полуднем з Укр. Кат. Катедрі, Дюк Стріт, Лондон, а відтак на цвинтарі Ганнерсбері, Чізеїк.

В понеділок, 11 січня, о год. 7.30 вечора буде відправлена в Катедрі заупокійна Панахида.

Голові й Членам Проводу ОУН, Голові й Членам УДП і АБН, усім найближчим Дружам і Співробітникам Покійного висловлюємо найглибші співчуття.

ВІЧНА І СЛАВНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

*Тереновий Провід ОУН
Дирекція УВС і УС
Редакція «Визвольного Шляху»
Друкарня УВС*

БІЙ ПІД КРУТАМИ

"Спом'янім у пісні славу Крутів
Найсвятіше з наших бойовищ!
Крути! Крути! Смолоскип в майбутнє!
Піднесімо наші душі ввиш!"

22 січня, 1918 рік. Настала велика історична хвилина, що нагадувала останні роки панування гетьмана Богдана Хмельницького, коли-то Україна була незалежною державою. На таку хвилину треба було чекати аж 260 років і вона, нарешті, прийшла!

Та в трудну годину народилася воля України. Родилась вона серед боїв і крові, бо кожний шматок української землі треба було боронити від ворога, що з усіх сторін заливав Україну своїми загарбницькими ордами. Тепер усім стало ясно, що тільки перемога України над московськими загарбниками може забезпечити існування Української Держави.

Щойно відгомоніли слова IV Універсалу, що всьому народові сповіщали великий день відродження України, щойно замовкла солодка серцю музика софійських дзвонів, а вже столицю України, золотoverхий Київ, схвилювали тривожні всітки.

- Большевики зайняли Харків! Харківський Комітет дістав підмогу з Москви! - Передавалось з уст до уст. І так щодня, щогодини тривожні вістки хвилювали столицю, напружували атмосферу.

- Большевики зайняли Лівобережжя. Большевики йдуть на Київ! Вже в Охтирці, вже в Конотопі, в Лохвиці, в Прилуці, в Пирятині...

В такій напруженій атмосфері Українська Центральна Рада збирала військо. Та виявилось, що український уряд мав цього війська мало. Не слухали керівні діячі, рік тому, пересторог Миколи Міхновського, а тепер було вже пізно. Багато військових частин збільшувичилося і на них не можна було покликатися. Та що б там не було, Центральна Рада вирішила боронити Київ і спинити наступ московськ-большевицьких військ, що з Лівобережжя прямували на столицю України.

На чолі українського війська став Симон Петлюра. Розгорілася боротьба на життя і смерть. Брала в ній участь не лише військові, бойовики багатьох фронтів, а й молоді юнаки, студенти та гімназіальні учні.

В ці тривожні дні українська молодь столиці України переживала епос свого національного переродження. Ще вчора національно неусвідомлена, нині - нині вже сповнена гарячою любов'ю до свого рідного народу, - бажала чином засвідчити свою вірність Україні. Куди не глянеш - всюди блискучі від зворушення очі юнаків, гарячі слова, бурхливі дискусії, палкі промови, затиснені п'ястуки. В грудях цієї прекрасної української молоді загорілось полум'я. А навколо - сновигались байдужі, обурені й приспані ворогом, "обивателі", "хахли", "малороси"...

І знову з фронту вістки - тривожні, сірі, мов січневе небо, що сповило український степ.

- Гей, орда північних варварів врізується в саме серце України! Гей, на поміч! В кого б'ється вільне українське серце - ставай у бойові ряди!

Наказ проводу кликав до боротьби, до оборони державности, всіх старих і молодих.

На цей розпачливий заклик першими відгукнулись українські юнаки, учні військової частини. І вони пішли з гордо піднесеною головою, щасливі, що можуть чином засвідчити свою любов і вірність Україні. А за ними, мов тінь - журливі думи рідних.

У пізній вечір 26-го січня 1918 року зв'язковий старшина Генерального штабу доручив Малій Раді спішну телеграму з фронту: "Сильні відділи большевиків посуваються в напрямі Бахмацького вузла, на залізничній лінії Конотоп-Київ. Силами, якими розпоряджуєте, негайно обсадити залізничний вузловий пункт - станцію Крути. Зв'язок з Осадним Корпусом. Позицію вдержати за всяку ціну".

Тієї ж ночі зформувалися відділи, призначені на оборону станції Крути. Крім кількох невеличких військових відділів, тут був Помічний Студентський Курінь, що складався із студентів Київського університету св. Володимира і учнів вищих клас Української Кирило-Методіївської гімназії заснованої з вибухом революції в 1917 році, Комендантом Юнацького Куреня призначено сотника Омельченка.

Наказ про відхід на фронт хлопці зустріли грімким "Слава!". Шапками полетіли вгору, дружні стиски рук, радісні оклики - "Слава Україні!". Юнаки забули й про військову дисципліну, підхопили наплечі свого сотника і вирушили на майдан перед казарму. Ледве вдалося силою загнати їх до ліжок. Та ще довго не спали юнаки, мріяли про славні походи й перемогу над ворогом. Їм увижались, вичитані з романів герої, аж врешті над ранком, сон подолав їх розпалені мрії...

День 27-го січня був напрочуд гарний. Небо покпилось блакиттю сонце заливало своїми проміннями вулиці. Від Дніпра віяв ніжний вітер, сніг іскрився райдужним блиском.

О годині 11-ій Помічний Студентський Курінь вирушив у похід. Юнаки - виструнчені, поважні й зосереджені. Тендітні руки схвильовано стискали рушниці, ноги вибивали такт військового маршу об твердий брук вулиці. Сонце виринуло з-поза дахів будинків і своїми проміннями пестило голови юнаків, озолочувало тризубці на їхніх шапках та ковзалось по дулах рушниць. А вони йшли мовчазні й горді.

На розі Володимирівської вулиці зібралась громада людей - гімназисти нижчих клас, студенти, дівчата, родичі юнаків, знайомі.

- Вже йдуть, уже йдуть! - понеслось між громадою.

Наблизився рівномірний стукіт ніг. Замаляли білі хусточки, піднеслись руки на привітання. Гімназисти підбігали до військових рядів своїх старших щасливих товаришів і, схвильовано кликали:

- Прощайте! Вертайтесь переможцями!

А у відповідь з рядів маршуючих громом понеслось: "Слава Україні!" - І разом з окликом із юнацьких облич зникла удавана суворість. Заграла юнацька усмішка, а з уст вирвалася грімка, широка степова пісня, як відгомін далеких козацьких походів:

"Гей, гук, мати, гук
Де козаки йдуть,-
Щаслива тая доріженька,
Куди вони йдуть..."

- Щаслива вам путь! - посветься від громади.

Зірвався вітер від Софійського майдану, залопотів блакитножовтий прапор над головами юнаків. Вітер пірвав і пісню, поніс її - їх останнє прощання столиці - вулицями міста.

Вже пройшли... Вже зникли... Лиш пісня ще гомонить, усе тихше й тихше... Громада мовчить, бо не одне сеоце, мов пташка з клітки, рветься за куренем, за юнаками...

28-го січня. Студентський Курінь та декілька інших відділів залягли в окопах перед залізничною станцією Крути. Вислано розвідку й наладнано зв'язок.

Юнаки напружено вдивляються в далечінь, чекають ворога. Але довкруги тиша. Тільки десь далеко-далеко відзиваються собаки. Зза обрію виринуло червоне колесо місяця і вкрите снігом поле замерехтіло іскорками інею.

Разом із сійвом місяця завітали в курінь радість і веселість. Зникли напруження і настороженість. Юнаки зібрались групками в куточках окопів, посипались дотепи й придушений сміх. А довкруги в полі тиша, тільки вітер співає в телеграфічних стовпах, тільки десь далеко далеко брешуть собаки.

Наймолодший стрілець куреня Юрко Левченко, учень сьомої класи гімназії відбіг набік і бє руками від морозу.

- Жорка, - кепкує хтось із старших, - не роби нам встиду, не втечи до мами.

"Жорка" спалахує образою і гнівом. Підбігає до гуртка:

- Ти дурний! Я тобі кажу, що москалів не боюся! Хай тільки прийдуть а я їм відплачусь за всі знущання, за каторги, за неволю, за пролиту кров, за...

І не докінчив. Ридання здушило мову хлопця, а по його обличчі струмочками потекли сльози.

А довколо тихо, тільки вітер співає в телеграфічних стовпах, тільки десь далеко-далеко боешуть собаки.

По півночі вернулась розвідка. Всі затихли, тільки серця б'ються в грудях дзвонами. Тендітні, закостенілі руки стискають рушниці.

Шепотом повзе по окопах вістка: "Большевики довгими колонами посуваються по шосе з Бахмача на Комарівку й Плиски. Застави ворога три кілометри від нас.

В окопах заметушились. Накази команди, розташування частин, застав визначення стійок.

І знову тиша.

Місяць прибіл, степ застелився млою. Триста пар юнацьких очей уп'ялись у темряву - чекають ворога.

Кінчалась ніч, з темряви виринає пропам'ятний день 29-го січня. Десь на якомусь хуторі перекликалися півні. В окопах причасні юнаки

лежать тихо, непорушно. У висках збудено стукотить кров, тіла тремтять від холоду, а вони ждуть, ждуть ворога.

Від Остра зірвався вітер і поніс перед собою стовпи сніжної пилюки. Мряка розривалась шматками. На сході проясніло небо - над обрієм за-рожевільсь хмари. А юнаки ждуть і ждуть ворога...

І раптом, ранішню тишину прорізав страшний грюкіт. Високо над головами юнаків заколихались клуби диму і на окопи злетів дощ заліза. А потім другий, третій, четвертий - грюкіт за грюкотом, грім за громом чергувались безперервно. Град олова заливав передпілля, летів на окопи. Десь поблизу метушились санітари, чути було зойки ранених. А юнаки при-нишки, грудьми припали до стінок окопів, стискаючи в руках рушниці...

Розриви шрапнелів замінили вибухи гранат. Шохвилини із сніжного поля підіймались стовпи куряви й диму, шохвилини повітря прорізував зойк ранених вояків. Грюкіт гармат не втихав, він ріс, могутнів. Черепашею ходю плентався час, хвилини ставали роком. Уже й сонце високо на небо-зводі, покрите сірою, перериваною заслоною хмар, а рев гармат не втихав.

І нагло - тиша, що після жахливого грюкоту видавалась насамови... Хвилююча й пригнічуюча тишина. Настали довгі мертві хвилини.

І знову несподівано, тишину розбудив оклик котрогось з юнаків:

- Вже є, отаман, дивіться!

Юнацькі постаті випростувались, ставали навшпиньки, визирали з окопів. У гарячково жевріли очі...

А там на обрії, на сніжному полі, посузалась сіра стрічка... Все ближче й ближче, вже видно ряди наступаючого ворога. Шохвилини від них відриваються малі цятка, що стрибками кидаються вперед і зникають.

В окопах заметушились. Все ожило. Юнаки займають вигідніші становища, готують амуніцію, перекидаються короткими словами. А ворог підсувається все ближче й ближче...

Окопами понісся шепіт: "Не стріляй, видержи!". Але схвильовані юнаки на правому крилі не видержали: загальну тишу сколихнув постріл, а потім другий, третій - ціла сальва.

Ще рушничний димок не простелився по полі, а вже з придорожньої канави, яких двісті метрів від окопів, кілька сотень ворожих вояків кинулись на юнаків із диким криком: "Ур-ра-а!". Вдарили скоростріли, посипались рушничні сальви - лави московських бандитів рідшали...

Юрко Левченко, оцей наймолодший козак у задовгій шинелі, не зважаючи на перестороги товаришів, виліз з окопу, прилякнув на снігу і стріляв-стріляв. Краплі поту котились з-під закиненої на потилицю його шапки. Він важко дихав, раз-у-раз ладував рушницю і за кожним пострілом вигукував "А маєш, маєш, маєш!".

Не втерпів і Микола Золотарчук, сміхун куреня, якого товариші прозвали "дзигю". Він вискочив з окопу, затанцював на одній нозі, мов індієнин, підніс вгору рушницю і кричав: "Бий їх, с...синів, бий!".

Передпілля окопів вкрилося трупами московських большевиків. Ряди ворога зникла.

Знову запанувала тиша, та недовго, бо появились нові лави наступаю-чого ворога. І знову затарахкотіли кулемети, посипались постріли. Над окопами здіймався синій димок...

Раптом, десь недалеко, вдарили московські кулемети і понесли смерть в окопи...

Було ясно, що малі українські відділи не встоять проти великої, шеститисячної московської сили. Треба було думати про другу частину одержаного наказу й українські відділи, що разом із Юнацьким Куренем боронили станцію Крути, під охороною скорострілів відходили в напрямі Чернігова.

В окопах залишився тільки геройський Юнацький /Студентський/ Курінь.

А бій не втихав. Тріскотіли скоростріли, лунали рушничні постріли, над окопами здіймався синій димок.

Вже й сонце, окутане хмарами, перекотилося за південь, а бій не втавав. Тільки ряди молодих героїв рідшали, а лави московських бандитів підсувались ближче й ближче. Поле вкрилося трупами, з-поза них висувались нові ряди москалів, що з ревом сунули на окопи.

Оточені ворогом з усіх сторін, рештки молодих героїв вискочили з окопів і кинулись у рукопашний бій.

І оці юнаки: руки яких ще недавно гортали сторінки книжок – несуть на своїх штиках смерть ворогові. Бились завзято, не знали пощади ні до ворога, ні від ворога.

Напір московських дужчав. З рядів наступаючого ворога виступив старшина і закричав до юнаків: "Реб'ята, бросьте вінтовкі, а то всіх вас переріжемо!".

Коротка павза, а потім – мов на команді, з груддей юнаків залунало: "НІКОЛИ! СЛАВА УКРАЇНІ!".

І знову зчинився страшний гамір боротьби на життя і смерть... Рідшали ряди героїв, один за одним падали вони на рідне сніжне поле і в передсмертних суорогах кликали: "ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНА!".

Під Крутами над сніжним полем зависла ніч. З-за хмар виглянув блідолиций місяць і освітив українські Тернопіли... На полі трупи молодих героїв, притрушені снігом... А довкруги тиша. Тільки вітер у телеграфічних стовпах співав колискову пісню юнакам, розносив по Україні сумну-сумну вістку...

КРУТИ – це перше зірвання лаштунків невірничої комедії, що відбувалась у час революції 1917 року на українських землях. Це перше прозріння, що влада – це боротьба, а держава – кров і залізо.

КРУТИ – це воскресіння по довгих століттях, української національно-визвольної війни з лютим ворогом України – московськими загарбниками. Щойно Крути дали початок правдивої нашої національно-визвольної боротьби, а не ті дати, що мали тільки паперову вартість.

КРУТИ започаткували нову добу в нашій історії і без них навіть Акт 22-го січня 1918 року був би лише документом без підпису. Бо такі акти не тільки досить "проголосити", їх треба здійснити ціною крові і життя.

Кривавий підпис під Актом 22 січня поклали діти, первоцвіт нації – юнаки і студенти, і припечатали його своєю геройською смертю. На славу Україні й сором "батькам народу" – оглухлим і осліпим "хахлам".

ЛИЦАРІ ЧЕРВОНОЇ КАШНИ

В кінці XIX століття в Західній Україні, що перебувала в рамках Австро-Угорської імперії, було розвинулися спортові товариства "Січ" і "Соколи". Перший "Сокол" заснував у Львові в 1894 році інж. З.Нагірний, а першу "Січ" в 1900 році адвокат д-р Кирило Трильовський у селі Завалю, снітинського повіту. Перед Першою світовою війною в Західній Україні було 900 "Соколів" і більше як 1000 "Січей". В 1912 році у Львові відбувся з'їзд представників усіх "Січей" і на цьому з'їзді був зорганізований Український Січовий Союз, а д-р Кирило Трильовський став його першим головою.

Сама ідея військового вишколу української молоді зродилася ще за декілька років до Першої світової війни в колах української студентської молоді, а потреба такого вишколу зарисувалась вже в часі балканської війни, коли стало видно, що скоріше чи пізніше прийде до зудару австро-угорської і російської імперій.

3 грудні 1912 року Український Студентський Союз постановив почати військове навчання серед молоді, і розпрацював статут Українського Стрілецького Товариства. Коли австрійська влада ці статuti відкинула, тоді д-р К.Трильовський виснавив затвердження іншого статуту Товариства Січових Стрільців.

Перші українське військово товариство під назвою "Січові Стрільці" постало у Львові на весні, 1913 року. Описля подібні товариства творилися також при льокальних "Січах" і "Соколах". Провід над стрілецьким товариством перебрав зразу Український Січовий Союз, а описля і інші центри. Академічна молодь живо захоплювалася ідеєю організування стрілецьких товариств, й приймало дуже активну участь в цій праці. З початках 1914 р., стрілецькі організації вже навіть відбували польові вправи з крісами.

Студенська молодь вже на початку 1913 року видавала ідеологічний журнал "Відгуки" під ред. О.Кучерішки. В цьому журналі вже дуже виразно була наголошувана збройної боротьби за визволення і самостійність України. Деякі члени Січових Стрільців як наприк., З.Кучабський, Б.Гнатевич навіть взялися складати українську військово термінологію і розпрацьовувати військові підручники.

Перший публічний виступ Січових Стрільців під командою Кліма Гутковського відбувся на великому здвигі в честь 100-ліття народин Тараса Шевченка у Львові, 28-го червня, 1914 р. І коли радости не було кінця з приводу появи перших українських січових відділів, на площі здвигу прозвучала вістка про вбивство в Сараєві австрійського архикнязя Фердинанда. Хоч здвиг і докінчено проте всі роз'їзджались додому в напруженні, сподіваючись далекоїдучих наслідків того вбивства. Так воно сталося. 6-го серпня, 1914 року в Європі вдарили громи першої світової війни. Уже 30 липня, львівські організації створили спільний комітет, а другого серпня українські політичні партії об'єдналися в головну Українську Раду під проводом д-ра К.Левицького, яка і перебрала в свої руки організацію українського війська - Українських Січових Стрільців, покл кавши Бойову Управу. Уже 6-го серпня Головна Українська Рада разом із Бойовою Управою видала мобілізаційний поклик в Зах. Україні, й молодь почала масово зголошуватися до УСС-ів. Всіх добровольців, що в місяці серпні зголосилися, було около 28 тисяч. Із початком вересня у Стрию зібралося до 10 тисяч добровольців.

На удержання добровольців населення складало дуже щедрі пожертви. Українка громадськість в Зах. Україні одначе не була приготована до творення військової формації. Бракувало військових фахівців і матеріальних засобів. Австрійська влада робила різні труднощі і перешкоди. Захоплення ідеєю творення власної військової одиниці було одначе таке велике, що воно перемагало всі клопоти й труднощі. Найтрудніше було з вишколом добровольців. Стрілецьких інструкторів було дуже мало. Австрійська влада погодилася на домагання

Української Боевої Управи звільнити з армії УСР-ів старшин для вишколу добровольців, але до кінця серпня 1914 р. до добровольців прийшло за-ледви 20 старшин, а між ними і Дмитро Вітовський, що став одним із провідних старшин УСР-ів.

Австрійська команда вимагала, щоб добровольці склали присягу на вірність Австрії, а УСР-и відмовлялися. Це був перший конфлікт, що грозив розв'язанням формації, а в слід за ним прийшло обмеження числа добровольців до двох тисяч. Із великим болем серця мусіли неохоплені добровольці вертатися додому. 4-го вересня, УСР-и виїхали на Закарпаття на вишкіл і стали на постій у селах Страбичів і Горонда. Вишкіл тривав заледви два тижні, бо вже 10-го вересня вийшла на фронт перша сотня УСР-ів, а в кінці вересня вийшли в поле останні частини УСР-ів. Це був час коли російська армія зайняла всю східню Галичину і посувалася в глибину Карпат. У боях із москалями героїсько відзначилися УСР-и й здобули не одне признание австрійського та німецького генеральних штабів.

Кінець 1914 і весь 1915 рік проходив УСР-ам у затишних боях з ворогом у карпатських верхів'ях, на Маківці, під Болеховом, Галичем та Семиківцями. З листопаді 1915 року УСР-и стабілізують свої позиції в селі Соснові і там перебувають до травня, 1916 року. У тому часі широко свою працю розгорнула славна пресова квартира УСР. В Соснові злучено оба курені з один полк, що одержав модерний військовий виряд і зброю і став самостійною бойовою одиницею з власною командою. Спов'язки полкового командира сповняв Г. Косак. З початком травня, 1916 року прибув до полку новий командир УСР-ів. А. Заривода, а вже в серпні УСР-и вийшли на нові становища коло Хотутор. На початку вересня розгорілися завзяті бої на горі Лисоні на якій в наслідок переважаючої ворожої сили УСР-и були окружені і розгромлені. Лише малий відділ під командою чет. Труха прорвався пробоем і добився до Бережан.

Злику 1917 року скріплені новобранцями частини УСР виступили знову на фронт. Це вже був час так званого "братання" на фронті, що тривав аж до офензиви Керенського, що почалась 29-го серпня, і застала УСР-ів у селі Конюхах. В наслідок переходу до москалів 81-го чеського полку, УСР-и були окружені і потерпіли поразку.

Врятувалась з окруження лише половина сотні кулеметчиків, технічна саперна, гуцульська сотня і відділ мінометів. Після того бою під Конюхами австро-німецькі війська повели протинаступ і російська армія почала загально відступати на всьому фронті. З наступі брали участь також і останки полку УСР-ів, і переслідуючи ворога вони зайшли аж на другу сторону Збруча. За деякий час УСР-ів було стягнуто з фронту в запас для доповнення та реорганізації в село Залісся де вони перебували аж до березня 1917 року, себто до часу, коли Українська Центральна Рада підписала мир із центральними державами і запросила їх на поміч проти большевиків. УСР-и перейшовши Збруч були приділені до бойової групи архикнязя Вільгельма Габсбурга /Басиля Вишиваного/, і після деяких акцій стали постоем у Злисаветграді. Своєю людяною і культурною поведінкою УСР-и здобули собі величезну популярність і любов та прихильність українського населення. Між командою УСР і австрійцями постійно були гострі непорозуміння, які скінчилися тим, що УСР-ів перекинули на Буковину де їх і застав Листопадовий Зрив.

Третього листопада 1918 року УСР-и входять бойовим маршем у Львів, займають цитаделю і головний цвірець, а наступного дня з Чернівців прибула решта частин та включилась до бойової акції в княжому городі. Після відступу зі Львова УСР-и беруть участь в облозі і стають складовою частиною Української Галицької Армії, та ділять з нею долю і недолю до кінця її існування, себто до 1920 року.

Прошло вже 74 років із часу, коли на верхів'ях Карпат станули

перший раз віч на віч із ворогом перші новеликі відділи молодих і недовічених "лицарів абсурду", оця горстка ідейної молоді, що вийшла до бою з переважачою ворожою силою, але міцна і непохитна в своїй вірі в перемогу, в konieczність боротьби за визволення України, за побудову своєї самостійної суверенної держави.

74 років - це в історії дуже короткий час, але для УСС-ів - це майже все їх життя. Від Стрия почерез бої, перемоги, поразки в поході до оспіваного Дніпра, до Львівської цитаделі, чотирокутника смерті, героїських змагань на всіх фронтах, до таборів інтернованих і полонених, до праці над вихованням молодого покоління, до дальшого змагання за волю українського народу.

Такими були лицарі червоної калини, що про них духові і політичні провідники української нації висловлювалися якнайкраще й гордилися їхніми чинами і змаганнями. Найбільший український історик, перший президент України Михайло Грушевський з найбільшою пошаною і признанням завжди говорив про УСС-ів, а ген. Безручко в своїй історичній розвідці писав, що "УСС-и це найкраще зорганізована частина української армії. Український письменник Володимир Самійленко писав у щоденнику "Україна" / Київ, 22 січня, 1919., / що... коли прийшов час будувати свою власну незалежну державу, галичани віддали Україні не тільки свої сили, національну свідомість і європейське знання, але і своє життя Галицькі Січові Стрільці та їхня участь в українському відродженні не мають меж оцінки. Перед їхніми іменами будуть схиляти голови всі українці"...

На творчих ідейних прикладах УСС-ів виростало й гартувалось нове молоде українське покоління, бойовики ОУН, УПА. виростали нові воїни української національної революції, які в польських, московських чи німецьких в'язницях і концтаборах не просили в ворога ні ласки, ані пощади, і своєю кров'ю густо окроплювали шлях боротьби української нації. В умовах боротьби і ворожої окупації їхніх могил українські дівчата не квітчали червоною калиною, не ставили на них хрестів, і не співали їм "вічну пам'ять".

Але вічно осталися всі відомі і безіменні великі лицарі в серцях і душах української нації, бо вони найбільше добро віддали для свого народу, - своє життя. Вони вибрали важкий тернистий і бойовий шлях своїх батьків, старшого покоління УСС-ів, і нічого з заповіту своїх батьків: "ВСЯКА ЗДОБУТЯ СВОІМ БАТЬКІВЦІМ" - Україні - вони не відняли й не скреслили.

В роковини виходу в поле Українських Січових Стрільців, схиляємо наші голови в глибокій пошані до лицарів червоної калини, що 74 років тому воскресли українську вояцьку славу, і віддаємо їм наш салют.

САЛЮТ ЛИЦАРІМ ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ -

УКРАЇНСЬКИМ СІЧОВИМ СТРІЛЬЦІМ !

-----:-----

БОРІТЕСЯ

ЗВЕРНЕННЯ ВОЮЮЧОЇ УКРАЇНИ УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!

Ти на еміграції мусиш піти в авангарді визвольної боротьби, як у ньому йде молоде на землях. Ти мусиш цілком віддати себе інтересам Воюючої України і бути готовою на кожний її поклик, щоб стати поруч своїх друзів, що зі зброєю в руках борються за визволення народів, за щастя, за радість і творчу працю української молоді в українській державі. Ти мусиш бути високоорганізованою і активною, мусиш постійно сталити свою ідейність та невпинно підносити свій рівень загального і фахового знання та політичної вивченості. Своє перебування серед інших народів широко використати для того, щоб навчитися всього, що в них доброго й корисного, щоб засвоїти собі їхній досвід праці в усіх галузях життя і державного будівництва. Але пильно звертай себе перед розкладобами впливами, які розхитували б твою ідейність та підірвали моральну стійкість.

Перед тобою, Українська молодь, як і перед

цілою нашою еміграцією стоїть завдання зазнайомлювати туркинів з визвольною боротьбою українського народу. Роби це при кожній нагоді і всіма засобами. Використовуй для цього свої особисті знайомства, зв'язки з молоддю інших народів і міжнародними організаціями молоді. Запалюй молоде усіх народів на боротьбу проти більшовизму. Вона найскоріше зрозуміє тебе, бо кожна молодь найживіше обурюється на неправду і насильство і завжди готова боротися проти них.

В Україні, в місяці жовтні 1949 р. а проф. М. Лаврівський, член УЗВР, голова підпільної Греко-Католицької церкви, Генерал-Хорунжий УПА Р. Лозовський-Гутицький, Голова Генерального Секретаріату УЗВР і Головний Командир УПА, В. Коваль, Заступник Голови Генерального Секретаріату УЗВР

і всім надіають інших підписів.
Із звернення Воюючої України до всіх Українців на еміграції

ПОБОРЕТЕ

ДО ЗАВДАНЬ І ПРАЦІ НА КАДРОВО-ОРГАНІЗАЦІЙНОМУ ВІДТІНКУ

ОУН ДІЄ В КРАЇНІ І ЗАКОРДОННО

Після кількалітньої збройної підпільної боротьби, яку на землях України провадила Українська Військова Організація /УВО/, в 1929 році була основана Організація Українських Націоналістів /ОУН/, оформлено і застосовувано в широкій роботі її суспільно-політичну програму.

Перший Великий Збір ОУН / Перший Конгрес Українських Націоналістів/ 1929 року започаткував, таким чином, нову фазу боротьби в історії української нації за її суверенні права. З того часу ОУН стала українською політичною і військовою силою, яка видвигала ідеї, оформлювала концепції, розгортала інформацію та пропаганду, провадила вишколи свого членства та виховання народних мас, а рівночасно творила мережі військового кадру та провадила у різних формах збройну боротьбу. Це було в часі, коли українські етнографічні землі були розшматовані поміж чотирьома окупантами. Ведення визвольної боротьби уявленої нації в таких складних обставинах не було легким. Виступивши на арену української історії як безкомпромісовий самостійницько-державницький чинник, ОУН місіла організувати здійснювання своїх програмових завдань методами підпільної, глибоко законспірованої дії, до лише така форма дії ОУН запевнювала безпереривність і тривалість змагань.

Методи і характер підпільної боротьби вимагали суворого принципу в підборі та у вишколі кадрів ОУН. За головний принцип у підборі та в організуванні членів, симпатиків і юнацтва взято від самого початку не класовий, груповий чи професійний мотив, але національної свідомості й патріотизму. Таким чином, членом ОУН міг стати робітник, селянин і професійний інтелігент, якщо визнавав ідеологічно-програмові засади й Устрій ОУН та був готовий прийняти на себе усю відповідальність за приналежність до ОУН і всеціло віддатися праці та боротьбі.

Від тих років проминуло вже багато часу. Багато ворожої і української крові всякло в український чорнозем. Багато легенд і бойових пісень зложила народня творчість на честь і славу тим членам ОУН, які своїм розумом, самовідданістю, потом і кров'ю орали українську народню ниву й засівали ідеї, що ведуть українську націю шляхами безупинних змагань до волі. Українська нація мужно видержала 70 років жорстокого московського панування, пережила імперіялістичну Польщу, вдержалась духово і фізично гітлерівську навалу, а з ляберинів другої світової війни винесла могутню перемогу свого духа, своїх членів і своїх безсмертних героїв.

Багато імен записала золотими буквами пам'ять нації до своїх книги. Між цими іменами ясніють прізвища впалих на Полі Слави найвищих Провідників ОУН - Євгена Коновальця, Романа Шухевича і Степана Бандери, а довголітня боротьба ОУН створила свою традицію, викувала символ, знайшла визнання народу, закріпилася в його душі та зрослася в одно з його волею, бажаннями та мріями. Кожна українська людина, що думає самостійницькими категоріями і приймає активну участь у національному русі, є утотжнювана ворогом з ОУН, як символом боротьби нації за своє майбутнє. Під цей символ вороги підтягають часто навіть противників ОУН, якщо вони бодай декларативно відстоюють ідею самостійности України.

Під впливом подій другої світової війни майже пів мільйона українців опинилися як політичні біженці поза межами і сателітів, у західному вільному світі. Під натиском цих же подій, або з доручення Проводу ОУН і Головної Команди УПА, або згідно з перспективними планами УГВР, на Заході опинилися також члени ОУН і бійці УПА різного віку та організаційного й професійного стану. Це стало допоміжним у підсиленні в одних

місцях та у відродженні в других - ідейно-морального, суспільно-політичного і організаційно-дійового потенціалу українських громад у різних країнах західного світу. На закордонні терени поширилася також мережа клітин ОУН, що стало важливим доповненням націоналістичного підпілля в Україні та дуже важливим запіллям ОУН у час теперішніх змагань.

Незважаючи на всі ускладнення, що характеризують собою складність сучасного світу в його ідейно-політичному дво- та три-поділі, на деякі позначки поглибленого заникну духовності й пов'язаної з цим загально-людської моралі та пошанівку прав націй і людини, незважаючи на усі жорстокості ярма московського імперіялізму та комунізму, змаг ОУН продовжується з непослабленою силою. Ми є у цьому змагу. Що більше - цей змаг накладає на нас велику відповідальність і дуже важливе обов'язки. На теперішньому етапі Української Національно-Визвольної Революції кадри ОУН у вільному світі являються тією частиною усіх сил Руху, що має доступ до широкого світу та можливість і засоби не лише капіталізувати в широкому політичному змислі зусилля нації в боротьбі на Рідних Землях, не лише допомагати цій боротьбі морально, фізично й матеріально, але й організувати прихильників та творити побічні фронти проти Москви різного засягу і розміру.

V Великий Збір ОУН про завдання кадрів

У постановах V Великого Збору ОУН питанню чергових завдань кадрів ОУН просвячено цілий окремий розділ, який охоплює саме поняття кадрів у перспективі теперішнього положення та організаційних завдань, зовнішньо-політичні завдання, діяльність на Рідних Землях, як і цілий ряд інших справ організаційного та політичного характеру, крім окремих постанов про політику Організації на внутрішньому та зовнішньому полі, про що є мова в інших розділах Постанов.

В постановах стверджується, що "ОУН взяла на себе обов'язки й завдання революційно-визвольного авангарду української нації, і тому вона має багато важливих і складних проблем, що їх треба розв'язувати як теоретично, так і практично. На цих проблемах мусить зосереджуватися увага всього організаційного активу, всіх членів Організації", бо - "За здійснення завдань ОУН відповідає не тільки Провід, а й кожний провідний та рядовий член".

В дальшому, V Великий Збір ОУН наголошує потребу "не тільки збереження організаційної сітки на всіх теренах нашої дії", але "й відповідне їй вдосконалення і постійна її розбудова, що мірою залежить від нових ідейних членів, якими мусимо поповнювати наші ряди". Спрямовуючи нашу увагу на дальшу розбудову та вдосконалення сітки кадрів ОУН, Великий Збір підкреслює, що в тій роботі "наша увага має бути звернена не на їх кількість, а на якість - на їхні особисті та національні прикмети". Щоб виконати це дуже важливе завдання в ділянці виловлювання та вирошування якоевального поповнення, зумовленого потребами ОУН у змаганнях нації, Великий Збір наголошує необхідність перевірки та вдосконалення системи виховання, вишколу і підготовки, зокрема на відтинку юнацтва ОУН, як одного із дуже важливих джерел приросту і поповнення. Це, однак, не означає, що наша увага в цьому питанні не повинна охоплювати усі ті групи з молодших генерацій, котрі віком є поза юнацтвом, або, що наша Організація резигнує у праці на відтинку кадрів із цих надійних кругів, що знаходяться між українцями середнього віку. Зосереджуючи свою увагу на молодих і молодших шарах українського суспільства поза Україною і в Україні, V Великий Збір ОУН вказує, що революційні форми дії ОУН та специфічність завдань під цю пору потребують ідейних і здисциплінованих кадрів з рядів молодших генерацій.

В усіх дальших розділах постанов V Великий Збір ОУН, до змісту яких потрібно нав'язувати і повсякденно відкликатися, є проведена одна

головна лінія належне потрактування Організації та її завдань у першу чергу, бо лише відповідно оформлена, постійно розбудована і вдосконалювана Організація зможе задоволити потреби народу в усіх відношеннях вияву його творчих державницьких сил. Цей аспект наголосу в постановах можна б зілюструвати таким окресленням: ОУН – це одна із чинників в організаційному та в ідейному формуванні суспільних сил України у боротьбі за свої права, але вона – це найголовніший і найважливіший чинник, який стоїть в авангарді боротьби, являється її інспіратором, організатором, ідейним, політичним і організаційним провідником. Тому ОУН не лише для того, щоб підсилювати своїми активними одиницями українські організації та установи, але також і для того, щоб так себе ступнево переформовувати і діяти, аби цей, оточуючий ОУН український і не-український світ був також до її диспозиції в кожній потребі допомоги визвольній боротьбі. Без такої глибокої настанови в організаційних заходах і в спрямуваннях не можливо буде досягнути такий стан, в якому Організація не буде відчувати нестачі людських, моральних і матеріальних сил до своєї праці.

Ця настанова V, а передтим і IV Великого Збору ОУН відноситься головню до закордонного відтинка праці ОУН та до того подекуди широкого заангажування значної частини кадрів ОУН в різні сфери суспільного життя, що не лише абсорбує велику частину енергії кадрів, але й виводить подекуди члена ОУН зі свідомости приналежності до підпільної революційної Організації.

Роблячи повищі ствердження та висновки, ми не закриваємо очей на усі ті позитиви, що йдуть Організації та нашої визвольної справи на користь з факту широкого заангажування активу ОУН у політичному і громадсько-культурному житті теренів. Вони очевидні, вони великі, вони потрібні й корисні, вони необхідні. Але більш важливими та необхідними являються усі ті завдання, що їх мусить здійснювати ОУН як авангард і провідник революційної боротьби, і коли, для прикладу, Провідові ОУН потрібно покликати до дії Осередок Стратегічних Студій і спрямувати на працю до цього Осередку декілька десятків із сотень кваліфікованих одиниць, а й ці одиниці обложені працею і завданнями в українських чи чужинецьких високих школах, а в додатку перетяжені ще й громадською роботою, то необхідно зробити належний висновок, беручи до уваги потреби Організації й ієрахію наших завдань.

Приналежність до ОУН зобов'язує

Ставши на теперішньому етапі змагань спадкоємцями славної легенди ОУН, наше духово-моральне "я" і наша совість не можуть задовольнятися лише тим, що можлива, доступне та вигідне. Коли б до цього дійшло, то історія зарахує нас до поганих наслідників розумних і героїських батьків.

Споглядаючи в Україну, ми бачимо, як з тієї легенди виростає широкий фронт новітніх її сподвижників, як паралельно до бойовиків приходять нескорені, культурні діячі і як теж з їхніх рядів виростають нові герої, як у цій жорстокій підбольшевицькій дійсності далі росте та розвивається легенда, що світоглядowo, ідейно, морально й політично нічим не відрізняється від того, що було змістом боротьби ОУН у 1930-тих і 40-вих роках.

Але чи так є всюди, а головню, чи є так між нами на чужині?

Кожному спостерігачеві розвиткових процесів боротьби відомо, звідки походить коріння та ідейне спрямування руху нескорених в Україні. Джерелом цього руху в площині ідейній і не малою теж в організаційній, стала ОУН, яка готовилася на цю евентуальність ще від другої половини 1943 року, коли закладалися перші глибокі підвалини під її дію в роках поновної окупації України большевицькою Москвою. В послі-

довному розвитку та під впливом удосконалень відносних плянів стратегічного порядку в наступних роках, розвивалася в тюрмах і концтаборах робота, де не лише українці, але й євреї, литовці, естонці, латвійці, грузини й інші, попри тюремні чи каторжні зайняття, проходили ідейно-політичний та організаційний вишкіл, ставали націоналістами. В цьому напрямі використовують кожную нагоду, а слава бої УПА на Волині, Поліссі, Закерзонню і в Карпатах доповнює те, що пробивається в Україну від постави та поведінки в концтаборах - Шухевичів, Сорок, Підгороденських і ін. Форми визвольної боротьби в Україні і на чужині сьогодні інші від тих, що були широко практиковані до 1949 року. Але цілі й зміст - ті самі.

А як буває часом у нас на чужині? - Нашу увагу треба з усією серйозністю звернути зокрема на те, що - незважаючи на широке заангажування членів, симпатиків і старшого юнацтва у многі прояви українського життя - ми ще не досягнули всього того, що забезпечувало б нашої Організації ідейно-політичну атрактивність в усіх відношеннях, в кожному місці та на кожному форумі. Зокрема в умовах теперішньої дійсності на загальному студентському й молодіжному полі додаткові зусилля в цій materії необхідні.

Поглянувши на українські установи та організації крайового та між-крайового засягу, в кожній із них бачимо багато досвічених членів Організації. Але, за винятком ОУВФ, в яких провід у руках членів, симпатиків та прихильників, у всіх інших наші люди не завжди і не всюди на таких постах і праці, звідки мали би вплив на зміст діяльності тих організацій. Без глибшого усвідомлення цього стану і перестановки в напрямі покращання на цьому відтинку нашим активом від звена починаючи, цих справ належно не розв'язуємо.

Приналежність до ОУН зобов'язує усіх членів Організації до таких постійних завдань: до глибокого почуття співвідповідальності за Організацію та її дію і до максимального виконання щоденних обов'язків згідно з присягою та постановами Зборів, плянами і рішеннями Проводів усіх щаблів; до глибінного заінтересування проблемами життя і боротьби нашої поневоленої нації, яку ворог намагається стерти з лиця землі, і до щоденних виявів цього заінтересування у праці на організаційному полі та в міру можливостей - також на широкому національному лані; до добровільного припинання конкретних обов'язків та їх совісного виконання, до співпраці та підмоги один-одному, готовості переїзду з одного місця в друге й з однієї країни до другої; до концентрації уваги, фізичних зусиль і матеріальних засобів на найважливіше та найконечніше, полишаючи менші важливі завдання і проблеми другим; до пошани Організації, її дотеперішнього шляху, Героїв і Провідників, а в тому й до постанов, плянів і рішень Проводів, до пошани до себе самого, свого ближчого та дальшого організаційного оточення. В нашій Організації повинна переважати така засада: найменше внутрішніх труднощів та ускладнень, натомість - найбільше зусиль на боротьбу проти ворога та працю в Організації і в громаді.

Поповнюючи кадрів ОУН новим елементом з молодших і з середніх поколінь, не думаймо лише потребами цього дня, але вимогами того, що прийде на порядок дня завтра, за місяць, рік і за десять років. Конспірація - річ необхідна для ОУН і її членства. Коли засади конспірації будуть дотримані, тоді можна буде здійснювати стратегічні й тактичні міроприємства у розмішуванні та організаційному спрямуванні законспірованих членів у потрібні місця та на відповідні завдання. А свідоме нехтування цими засадами рівнозначне із копанням гробу під кожним членом Організації, зокрема під тими, що йдуть на працю у запілля противників чи ворогів.

Так само необхідною в Організації є дружність, здисциплінованість і відповідальність за кожний почин, крок та дію всередині Організації та в ширій громаді і на зовнішньому полі.

Провідники клітин і кадрові референти

Незважаючи на те, що до Кадрово-Організаційного Сектора приналежні всі ті референтури, які мають пряме відношення до організування і вишколу членства та юнацтва, головна відповідальність за стан праці на цьому відтинку спадає в кожній клітині на дві особи: на провідника клітини та на кадрово-організаційного референта.

Беручи цю справу схематично, їх загальні функції можна окреслити в такий спосіб: провідник клітини відповідає за кожночасне втримування організаційного зв'язку з надрядною клітиною і, рівночасно, за реалізацію у своїй клітині всіх справ, що надходять згори, за організацію праці очолюваної ним клітини, кожночасну обсаду референтур, співпрацю між референтами й за загальну політику клітини в усіх напрямках та відношеннях. Діючи постійно в інтересах Організації на приналежному до нього терені, він повинен завжди дбати про добре ім'я Організації, плянувати й узгоджувати з членами проводу заходи й працю в напрямі розбудови, вишколу та вдосконалення активу, організувати симпатиків, підготовляти кандидатів у члени, наглядати за правопорядком і дисципліною. Провідник клітини повинен бути всесторонньо обізнаний з усіма організаційними матеріалами й знати терен своєї дії до основ.

Кадрово-організаційний референт у клітині - це права рука її провідника в усіх відношеннях, зокрема в ділянці організації кадрів, їх пов'язання, їхньої господарки, їх підготовки до завдань та оформлення в клітині. Виконуючи ці головні завдання, його основна увага повинна тежосереджуватися на оточенні та на виконанні з цього оточення кандидатів у симпатиків, а з-поміж симпатиків у члени. Допоміжними у цьому можуть бути всі члени Організації, бо якраз одним із основних завдань члена ОУН є працювати між людьми найближчого й ширшого оточення в інтересах визвольної справи та Організації. При добре поставленій роботі на кадровому відтинку в клітині, кожний активний сьогодні член Організації - це звеновий симпатиків, або членів ОУН завтра.

Це загальне окреслення завдань провідника клітини та її кадрово-організаційного референта ще не вичерпує цього питання повністю. Воно лише ілюструє сутність справ. Основніше розпрацювання цього питання буде зроблено пізніше. Для нас важливе сьогодні це, щоб усвідомити собі потребу росту Організації відповідно до розширення її завдань. Маючи на увазі елементи якості, а не кількості, нашим щоденним обов'язком є переглядати громаду, вибирати з-поміж неї найбільш надійних і над ними працювати, і цю працю трактувати як перманентну.

В аспекті дальшої ступневої розбудови й організаційного оформлення кадрів /юнацтва, симпатики, члени/ найбільші потреби зарисовуються в країнах де пропорційне відношення організаційного кадру до загальної кількості свідомих та жертвних українців замале, що рішає про нашу силу в політиці та праці. А загал української громади на тих теренах такий, як і на інших, де загальне положення на відтинку кадрів ОУН значно краще під багатьома оглядами.

Займаючись кадровими питаннями, IV Великий Збір ОУН з підкресленням наголосив такі особливі завдання на цьому відтинку:

а/ дбати про постійний і здоровий ріст Організації на всіх теренах її діяльності,

б/ стосувати селекцію членів, враховуючи всі ті вимоги, що їх Організація ставить до членів,

в/ постійно перевіряти стан готовости членських кадрів і виконніс їх обов'язків.

г/ кожний член мусить спеціалізуватися по лінії своїх особистих завдань і функцій в Організації чи на інших відтинках визвольної дії.

Вказанням на ці точки закінчуємо інструктаж про напрямки й завдання праці на кадровому відтинку. Віримо й надіємося, що по лінії порушених та загально насвітлених і наголошених питань розгорнеться ще більш по- жвавлена праця в усіх організаційних клітинах.

-----:-----

ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ПРИРЕЧЕННЯ ЮНАЦТВА ОУН

Я, ЧЛЕН ЮНАЦТВА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ, ПРИРІКАЮ СЛОВОМ ЧЕСТИ ПЕРЕД БОГОМ, УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ І ПЕРЕД ЙОГО РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНИМ РУХОМ СВОЮ ГОТОВІСТЬ СПОВНЯТИ ОБОВ'ЯЗКИ, ЯКІ НАЛОЖИТЬ НА МЕНЕ ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ. ЗОБОВ'ЯЗУЮСЯ АКТИВНО ПРАЦЮВАТИ НАД ЗДОБУТТЯМ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ, ПОЛІТИЧНИХ, РЕВОЛЮЦІЙНИХ І ІДЕЙНИХ ЗНАНЬ, ПОТРІБНИХ МЕНІ ДЛЯ ВЕДЕННЯ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ І ПОЛІТИЧНОЇ ПРАЦІ В МАЙБУТНЬОМУ.

ПРИРІКАЮ БУТИ ІДЕЙНИМ І АКТИВНИМ ЧЛЕНОМ, ПІДПОРЯДКУВАТИСЯ ПРОВОДОВІ ОУН, ДОДЕРЖУВАТИСЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ПРИПИСІВ І ЗБЕРІГАТИ ТАЙНИ, НЕХАЙ МЕНІ В ЦЬОМУ ДОПОМОЖЕ БОГ !

-----:-----

Зміст

- 1/ Повідомлення про відбуття VII Великого Збору ОУН
- 4/ Крути
- 4/ Заклик
- 5/ В Січневі роковини
- 7/ Бій під Крутами
- 12/ Лицарі Червоної Калини
- 15/ Звернення Воюючої України
- 16/ До завдань і праці на Кадрово-Організаційному відтинку ОУН діє в Краю і Закордоном.
- 21/ Організаційне Приречення Юнацтва ОУН
- 21/ Зміст

-----:-----

ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ ДЕРЖАВУ!

-----:-----

БЮЛЕТЕНЬ Ю.ОУН ПРИЗНАЧЕНИЙ ЛИШЕ ДЛЯ ЧЛЕНІВ Ю.ОУН ТА ОРГАНІЗОВАНИХ СИМПАТИКІВ ОРГАНІЗАЦІЇ, А НЕ ДЛЯ ШИРШОГО РОЗПОВСЮДЖЕННЯ!